Any I — Barcelona, 8 Juny de 1916 — Núm. 12

La Piula

Setmanari regionalista amb ninots

UNA FRASE IL·LUSTRADA. — Del discurs d'en Puig i Cadafalch a la Mancomunitat

- " Teniu l'ànima d'inquisidor minuciòs, però sou incapaços d'aixecar-vos per a realitzar quelcom trascendental."

10 cts.

REGENERADOR DE LA VIDA

L'Abat SÈBIRE ha trobat en les **plantes del mar** el medi infal·lible de tornar la salut, *sense remeis*, als **tuberculosos, anèmics, convalecents, neurastènics, malalts del estòmac i budells, diabètics i albuminúrics**

COMUNICACIÓ A LES ACADEMIES DE MEDECINA I CIENCIES DE PARÍS

DEMANI'S FOLLET EXPLICATIU GRATIS AL

DIPÒSIT GENERAL: Diputació, 268. - BARCELONA

DE VENDA: Farmacies, Centres d'Especifics y Drogueries

Pòt gran (500 grams), 5 Ptes. :: Pòt petit (250 grams), 2'75 Ptes.

Elaborat en els laboratoris Marins de Enghien-les-Bains (França)

RENTAMANS
BANYERES
ESCALFADORS
WATERS - BIDETS

Jaume Sauret. - 7, PELAYO, 7 PREUS REDUITS

PHILIPS
½ WATT

Bombetes elèctriques de mig watt

Ilegítimes de l'estranger

Aquesta és la fàbrica
——— més important del món

5.000 obrers enfeinats en la fabricació de bombetes

Demaneu-les a totes les botigues d'electricitat

Representant per Catalunya:

Josep Bolet

Concell de Cent, 265, 1.r, 1.a-Telèf. 3376

BARCELONA

ELS TIRANTS I LLIGAS MILLORS I DE MES BON GUST SON SENS DUBTE ELS DE LA TAN ACREDITADA MARCA *Mandomvall*

DEMANIS EN CAMISERIAS I SIMILARS
VENDAS AL ENGROS 'M. DOMENECH VALLES
CONCELL DE CENT 377 BARCELONA

CALÇATS NOVELTY

SON ELS MILLORS I ELS MES BARATOS

Classes superiors per a senyor des de 10'50 pessetes

1, PLAÇA SANTA ANNA, 1

BANYS SOLÉ

Telèfon 7902
Salmerón, 15

MOSAICHS E F ESCOFET & C

Ronda Sant Pere 8

TIRANT - BENEFACTOR

PATENTAT

PER AL DESENROTLLO DEL PIT DE LES SENYORES, HOMES I NENS

Els ven la casa **Srs. Eduard Schiting S. en C.** (Barcelona, Madrid, Valencia) i el fabricant d'elàstics i lliga-cames **Smart**

AMADOR ALSINA

Riera St. Joan, 8.—Barcelona

que enviará folleto gratis a qui el demani.

El Confortable Català

Durán i Bas, 11.- Teléfon 3468

Mobles transformables en llits

Tallers de mobles de tota classe i decoració. Casa especial en sillons de gran confort anglès forrats en marroquier i veilnts.

Academia COTS

Fundada el 1879 - Carrer Cucurulla-Plaça Sta. Anna

DIRECCIÓ GENERAL: ARCS, 7, PRAL.

Comerç, Banca, Borsa, Francès, Anglès, Alemany, Reforma de lletra, Títol de Tenedor de llibres

DE LA SETMANA

De gloriosa per a Catalunya i per a la *Lliga* pod calificar-se la setmana que acaba de transcórrer, doncs en les sessions memorables de la Mancomunitat ha sigut proclamada solemnialment la unitat catalana, tal com va esser exposada al Parc Güell per en Cambó i els altres oradors.

Mercès a la proposició capciosa i arbitraria d'en Mir i Miró i companyia, que era un parany per la Mancomunitat i les diputacions catalanes, els homes de la *Lliga* han vist posar-se a son costat a tots els partits que integren la nostra vida regional; a tots, menys als radicals que, essent de nom els més avençats, no poden sofrir res que signifique regoneixement de la personalitat de Catalunya.

Aqueixos radicals son els inquisidors dels temps moderns. Elements fondament pertorbadors, no poden capir la grandesa del moviment autonomista català, i essent febles per a contenir-lo, pròven de desviar-lo, de posar-lo als peus dels governs per a que l'ofeguin, o de llençar-lo de plè a les teles sempre parades de la llei de jurisdiccions.

I es que el radicalisme o lerrouxisme, no pod negar el séu origen. Vingut de Madrid com un producte revulsiu facturat contra Catalunya, no ha lograt amotllar-se a la manera d'esser de l'opinió catalana. S'ha dit autonomista quan ha vist que l'ideal autonòmic feia cada dia més adeptes, més en el fons, ha servat un odi implacable contra totes les coses catalanes, odi que s'ha inaculat an els catalans desviats que han cercat en el radicalisme la satisfacció de ses ambicions personals.

¡Quin paper més trist el d'en Mir Miró a les darreres sessions de la Mancomunitat!

Ell volía amb una proposició inoportuna, amb una declaració d'espanyolisme que no venía a tom, dividir als diputats, i posar en una situació desairada, aduc perillosa, als homes de la *Lliga*. Més, el bon seny và imposar-se, i ni un sol diputat que no fos radical donà el séu apoi an en Mir i Miró; carlins y lliberals dinàstics: conservadors i republicans, se declararen partidaris de l'autonomía de Catalunya i es posaren al costat dels homes de la *Lliga* no obstant la seva actitud obertament nacionalista. La derrota d'en Mir i Miró fou completa, aclaparadora: a l'una banda quedaren els bons fills de Catalunya: a l'altre els radicals. Aquell separatisme de que en Mir i Miró parlava: aquell espectre evocat a cada moment per en Lerroux i sos capitostos, per a aixecar un núvol de prevenció entre Catalunya a les altres nacionalitats espanyoles i esglaiar als catalans pobres d'esperit, no va fer cap efecte.

Les sessions de la Mancomunitat foren serenes i llògiques, es a dir: fondament catalanes; i en elles restà proclamat com article de fè, el dogma nacionalista, perfectament compatible amb la soberanía de l'Estat.

No es comprèn com homes catalans poden posar obstacles al lliure desenrotllament de la opinió: com no els hi diu res la terra on nasqueren, la llengua que parlen, els llaços de parentiu, d'amor i d'amistat que'ls lliguen al terrer. Son cors glassats i cervells caducs: víctimes dels ideals abstractes el·laborats pels pensadors universalistes, en ells no hi ha res d'espontani, de generós, de sensible. I per ço, s'alsen implacables com en Mir i Miró contra el sentir i el voler de tot un poble, en uns moments suprems en que fretura per a donar a coneixer la seva personalitat; i es baten en retirada vergonyanta, quan veuen que fins les pedres s'aixequen contra d'ells.

Fóra en veritat còmica l'actitut en que va trovar-se en Mir al finir el debat promogut per la seva malaurada proposició, si no es tractés d'una cosa tan gran com la proclamació de la Unitat Catalana per la Mancomunitat: si no planés damunt el vençut paladi del lerrouxisme la gloria d'aquelles sessions memorables que uniren en un mateix amor i en son mateix anhel, als homes del més oposat criteri polític, enduts per un ideal superior a tots: el sant amor a la patria natural indestructible al través del temps i de l'Historia.

Fins un diputat no català va sentir-se atret per la solemnitat del moment i declarà el séu amor a Catalunya.

¡Quina lliçó per en Mir i Miró!

* * *

El diumenge an el Parc Güell: an aquell Parc on fou celebrat el famós banquet dels cinc mil, tingué lloc una formosa festa d'infants i de flors a benefici de l' «Associació Protectora de la Ensenyança Catalana». ¡Quin esplet d'alegría infantina! ¡Quina vida! ¡Quina cridoria! Músiques i veus argentines omplíen l'espai: olors de clavells encesos, de ginesteres montanyesques de roses i dàlies i flors de tota mena embaumaven l'aire.

Era una ignoscenta orgía de goig i d'esperança: era el demà en floració que sorgia auriolat de llum del caliu de l'altre festa, no prou apagat encare. Era l'avenir voleiant damunt del present. Era l'esclat inconscient d'una afirmació devinguda plena i categòrica.

Sastrería Americana -- R. FERRER ROIG
Escudellers, 71 -- Avinyó, 34
PREUS REDUITS CONFECCIÓ ESMERADA

PERELLÓ • Pi, 7, bis Fàbrica d'articles de pell, moneders, carteres, petaques, cinturons de tota mena, sacs de viatge, gamuses per adorno de vestits.

CRONIQUES DE MADRID

d'en Pol

¿Volien claretat? Doncs ja la tenen la claretat. L'Abadal en el séu discurs de rectificació a les provocacions del senyor Bergamín, ha parlat ben clar: "Catalunya vol governar-se". I el galliner s'ha esvalotat i tots aquells senyors que no saben de governar, no han pogut capir l'alta significació ciutadana de la declaració concisa i ferma del President de la Lliga Regionalista.

Gran esbalot al galliner: els galls, "sense esperons i sense cresta" i les gallines velles del Senat, s'han esbalotat talment com si algú intentés pendre'ls-hi el panís i el blat de moro.

Ells són l'Espanya: ells l'han feta aquesta Espanya ensopida, morta, decandida de renunciaments. Algún encara's recorda de la Gloriosa, que no va glorificar res. Ells l'han feta aquesta Espanya de la llagosta—que surt sempre que'n "Canalitos" és ministre—és ben seva, ben propia... I ara volen destruir-la quatre somniadors que's prenen de bona fè el governar. ¡Mai! ¡Mai! ¡Això és separatisme!

El Doctor Andreu i l'apotecari Morelló, haurien fet fortuna aquella tarde i la nit que va seguir-la. Aquell il·lustre Senat d'asmàtics—on, com entre ruines una malva jove, s'hi destaca el senyor Matelanz—va tussir mólt... I va haber perill de feridudes i tot...

L'afirmació nacionalista va anar dreta al senyor Bergamín... I deia l'Abadal: ¿Voleu saber si tenim raó, si som o no som representants de l'esperit de Catalunya? ¡Convoqueu un plebiscit! No volem que tots els catalans siguin de la Lliga, que Catalunya com a poble complert ha de tenir diferents gammes de representació; però el plebiscit de Catalunya dirà lo que diem nosaltres: ¡Que vol ésser autonomista, que vol governar-se ella mateixa!...

***

En Romanones, plè de mala intenció, amb alguna que'n porta de cap, va dient: No coaccioneu; deixeu-los dir als regionalistes. Que no puguin queixar-se després, "ja que tothom els és contrari", de que no se'ls deixa parlar.

El Comte de Romanones té alguna pensada maquiavélica; alguna "butade" li furga l'esperit inquiet, lleuger, de secretari entramaliat de poble rural... ¿Es que confiaba amb el discurs del senyor Roig i Bergadà?

***

El senyor Roig i Bergadà ha fet justicia als regionalistes i a Catalunya, però ha caigut en la vulgaritat de creure—o de fer-ho veure, per a donar una sortida al séu partit—que pot haver-hi una autonomía administrativa, sense una autonomía política, que's com creure que pot haver-hi cullita sense treballar i adobar els camps.

Sense autonomía política pot exirtir, com a Biscaia i a Navarra, un concert econòmic—la forma més vella i desacreditada i antieconòmica de la descentralització—però res més. Si hi hagués algún govern a Espanya capaç de oblidar la significació centralista de la costum, la propensió de la burocracia a absorvir i centralitzar, i dictar lleis que duien a Catalunya una complerta llibertat administrativa, tota la feina de Catalunya hauría d'ésser a Madrid, defensar constantment lo que se li hauría concedit, que fóra constantment atacat, ja directament, ja amb traidoría. Ens passaría lo que avui a Suissa, que sense estar en guerra, s'arruina sostenint una mobilització que no li permet dedicar-se a enfortir la producció i el comerç.

No: no ens enganyaràn més: volem administrarnos, si, però dintre d'un govern propi en tot lo que no afecti la unitat de l'Estat, que és mólt. Volem ésser autònoms, dintre de l'Estat espanyol, federats amb ell... I si no ho som ara, ho serem més tard. Res hi haurà que detingui la voluntat de Catalunya.

I esperem el debat del Congrés per a enfondir més en el problema nacionalista català.

Casa Catalana | PLANXAT ALEMANY | Per a colls, punys i camises

¡Estic desesperat!

AIXÓ dels lloguers dels pisos va posant-se d'una manera que si no s'hi aplica remei aviat, serà qüestió de anunciar un *meeting* de lloguetaires per a demanar el cap de tots els propietaris de Barcelona. Perquè, caballers, no hi ha dret a que a un home se l'exploti del modo que ho fa amb mi el propietari del meu pis.

O sinó, escoltin.

Jo visc en un quart pis del carrer de Villarroel; una escala sense portería, fosca i bruta. Disposo de dos quartets foscos, dues saletes a l'inglesa, cuina menjador, *dallonses,* i parin de comptar.

No puc sortir a la galería del radera, perque el fum d'una fábrica veïna m'ho priva, i tampoc puc expansionar-me sortint al balcó del devant, per la senzilla raó de que de *devants* no'n tinc. Els davants pertèneixen a un altre llogater.

Doncs, bé, d'aquest pis, habitació, cova, o el que siga ¿saben quan me'n acana el propietari?

Diguin una dita.

¿Es donen?

Dons ja'ls ho diré jo; ¡once duros!

Si, senyors; ¡cinquanta cinc pessetes!

¿Quina barra, oi?

Once duros cada mes, d'un piset aon hem d'estar l'un sobre l'altre, per què nosaltres som nou de familia, contant-hi la goça, que's pot dir que gasta tant com un còs gran.

Nou, nou; no's pensin que'ls digui una cosa per altre, nó.

Ja veuràn, contin.

Jo, ai, no, la goça,—perquè la bestia sempre va al devant,—doncs, bé; la goça, la sogra—també la poso al devant per què es una altra bestia,—després la dona, jo, i cinc criatures.

Contin com vulguin, som nou. I ¿on ens fiquem nou còssos en un pis que amb el cap toquem al sostre?

Ja ho he dit; l'un sobre l'altre.

¡I paga'n once duros cada trenta díes, d'una barraca amb honors de colomar! Tot, perque aixís ho vol S. M. el propietari!

Doncs això no pot tolerar-se de cap de les maneres.

I crido amb totes les forçes dels meus pulmons: ¡Abaix el despotisme dels propietaris!

¡Llogaters, a defensar-se!

¡Volem els lloguers barats!

¿No hi ha qui demana el port franc?

Doncs jo demano el pis franc. ¿Volen més franquesa?

Doncs bé, després de tot el que he dit, encare no'ls he esplicat el més interessant. I es que el meu propietari, no tenint-ne prou amb tarifar el meu pis amb once duros mensuals, encare pretent teure-me'n.

Si, senyors, m'ha instat el desahuci.

¡Poca vergonya!

I vostés diràn:—Això es que hi ha algú que n'hi ofereix més lloguer, i ell oprofita l'ocasió.

No, senyors; no es això. ¿Saben en que's funda el gran pillastre per treure'm de sa casa i deixar-me a l'intemperie? Doncs es funda en que li dec once mesos de lloguers.

Jo 'ls ho he dit: ¡es un poca vergonya!

Q. ET.

— Diu que això de *nacionalista* vol dir *separatista*... Doncs els estancs *nacionals* també deuen ser'ho.

J. Cardús Paraigües -- Ombrel-les -- Vanos
Portaferrissa, 10

Píndoles Leo

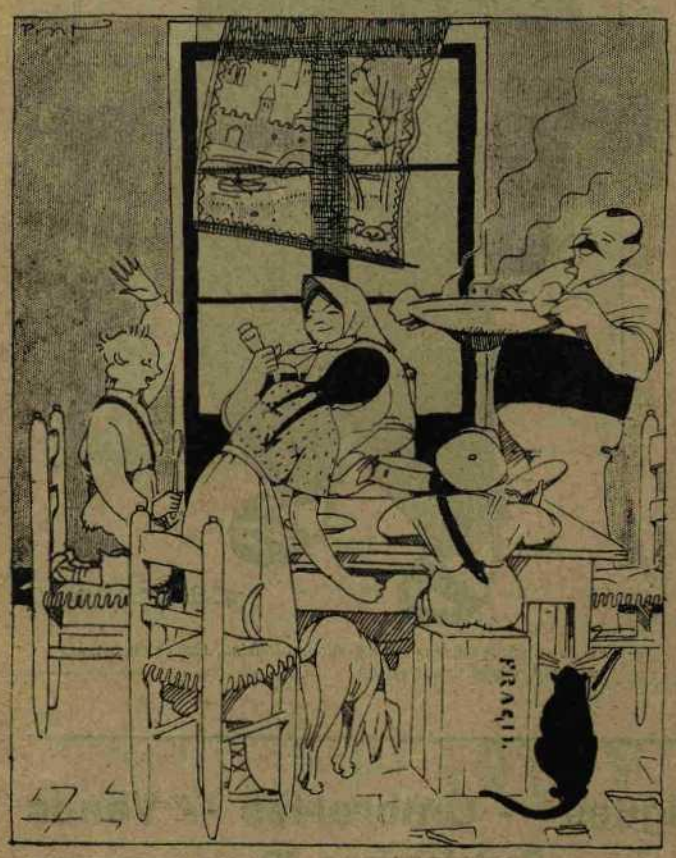
Hi hagué una època de la meva vida fortament crítica. Patia d'un mal estrany. M'havia ficat a la closca escriurer bé, tenir conciencia, bon gust i mirament. Al firmar un article periodístic m'agafava una mena de desfici com si anés a gitar l'ànima damunt les *quartilles*. Res me semblava prou bò ni prou digne dels meus llegidors, i tocant i retocant s'em passaven les hores. Indubtablement tenía que posar-me en cura.

Un metge amic em va reconèixer. Em prengué el pols, em colpejà la ròtula, m'examinà l'iris, em posà un diapassò al cim del cap, dibuixà unes gràfiques, resolgué uns càlculs algebraics i feu el diagnòstic. Un desordre paorós de funcions; el cor obstruint el cervell i el cervell entossudint-se en no baixar al ventre. *Píndoles Leo*. Equivaldrien a posar-me una aixeta al front i un tap de suro a la conciencia.

En qualsevol hora, lloc o circumstancia, observà el metge amic, tant de dies com de nits, amb terratrèmol, pesta o guerra, vetllant malalts, encara que estiguessin serrant el braç a la vostra muller damunt el vostre escriptori, us sería possible quedar bé, complir amb els llegidors habituals. Sols caldrà destapar el galet de la vostra inestroncable carabaça.

***

I cap als centres d'específics falta gent amb la recepta de l'amic. Oidà, apar fàcil en un Barcelona trobar un medicament d'us universal, mes ja veureu com la disort en això com en altres coses, va seguir perseguint-me.

— ¡Ja ha arribat aquell conill amb suc!
— Pare! ¡Jo vull un'ala!

A la primera farmacia on vaig anar a raure, no havien sentit ni anomenar les *Píndoles Leo*. A la segona vaig tenir que soportar una hora d'espera. Tota una inacabable consulta d'una senyora neurastènica amb el farmacèutic. La senyora patía una infinitat de mals que cap doctor dels famosos havía pogut gorir. Es presentaven una colla de qüestions insolubles en la seva matura; ¿s'amagria per manca de gana, o estava desganada per l'amagriment? ¿Era el fetge que no deixaven funcionar els ronyons o els ronyons que destorvaven al fetge? ¿Podien aquietar-se-li els nervis gurint-li el ventrell o tenía que gurir-se el ventrell per aquietar-li els nervis? Prengué ferro, arsènic, homeopatia, pa integral, brous de llegums, inyeccions, banys, massatge, *Somatose*, dutxes d'aigua, elèctriques de sol; l'hipnotisaren, la "raditelegrafiaren" (?); la sotsmeteren a tots els avenços terapèutics "del mon i del nortamèrica", i, res, cada jorn pitjor.

Però, en definitiva què sentía ella, volgué saber el farmacèutic.

¡Oh, lo que sentía la senyora! Una immensitat de *fobies*, migranyes, oigs, esgarrifanses, tics, pereces inesplicables, ires injustificades, presentiments absurdes; a voltes li pareixía que caminava de quatre grapes, altres que tenía un llengardaix a les entranyes, una pilota al canyó, una beta al nas...

—Però, mals, incomoditats *efectives, no psíquiques*. Inquiría el farmacèutic.

—Jo li diré... i la senyora divagà amb tota la potencia del séu magí.

I a cada simptoma d'ella, ell hi oposava un específic.

Pels cap-rodes vesprals, vi d'ostres (3'50); pels suors nocturns, quina-coco-nafta (4'10); per les pampalligues de la visió, *strigno-pasta* del Dr. Uldims (5'35) i així. Però, quan ja semblava que s'eren acabades les aprensions i les drogues, en sorgien més, i la senyora, al pas de la porta, es feia enrera, recomençant la historia. Devegades al cor hi sentía com un neguit. ¿Què li fóra bò, per tal neguit? I el farmacèutic li embolicava una altra ampolla lacrada.

—¿I per aquella mena d'inflor del ventrell que li donaven les verdures?

—Ah, senyora... Per això tenim uns polvos admirables. Contenen *creta* del Vesubi amb carbonija de guier d'*avestruç*.

Els polvos obraven per absorció directa reduint l'excés d'acidesa i a l'ensems revulsionant la capa intercortical de l'intestí, fent més poderosa l'acció gàstrica del *quimo* i donant-li una major facultat mecànico-resolutiva.

I al despedir-se:

—Aquesta nena està mólt pàl·lida (la senyora duia de la ma una nena). Li convindría el nostre oli de fetge de bacallà, creosotat. El refinem elèctricament i no li trobaría sabor d'oli, ni de fetge, ni de bacallà, ni de creosota; té gust d'ametlles torrades.

***

A la tercera farmacia al preguntar: *¿Píndoles Leo?* varen dirigir-me un esguart provocatiu talment com si els hagués demanat permís per escupir-los-hi a la cara. Amb tota mala intenció em presentaren un bell potet, amb una bella etiqueta i un bell precinte, on s'hi llegía: *Grajeas Tigris*.

—Vegi.

—No és això.

—¿Qui l'hi ha dit? No és això, però és lo mateix. Entranyes de lleó o entranyes de tigre, tral·là tral·lera.

Tota la dependencia somreía esperant amb dalè la discussió científica que's preparava.

Jo vaig cometre la tontería de observar:

—Quan no es pot servir una cosa es diu "no en tinc", i llestos.

—Es que les pindoles Leo no existeixen.

Era un senyor respectable que apareixía de trascantó armat per a combatre.

—¡Duc recepta!

—D'un ximple—objectà un altre senyor que jo havía pres per contertuli i era el propi inventor de les *grajeas*.

Volgui defensar el metge amic. Al nomenar-lo esclatà un crit de mofa general. A les meves protestes varen respondre amb una dignitat insospitable. A l'intentar eixir de la botiga s'em barra'l pas. En un dir, Jesús, va estar format el tribunal. S'em jutjava pel procediment sumarissim. I comensà l'indagatoria amenaçant-me amb tot el pes de llei. ¿Qui era, què feia, què desitjava curar-me?

—*Responda el acusado.*—Vaig tenir que esplicar el meu mal i la meva vida entre gestes i ullades despectives. S'em condemnà a comprar dos potets de *Grajeas Tigris*.

—¡Provi-les! Excedeixen en forsa curativa al que pugui receptar el séu amic, qui, diguem-ho clar, recepta quimeres per a donar-se llustre.

Com no portava prou diners a sobre, vaig ésser indultat.

Es endevades que us digui que'm mancà abilior de ficarme en cap més farmacia.

El dubte era amb mi. No creia en l'amistat científica ni en la bona fè dels industrials i comerciants d'específics. Sols seguía creient amb el meu mal.

Un company, una mena de Kueipp de l'alcofoll, va aconsellar-me la cura de l'aiguardent. Segons diu ell seria com posar oli amb un llum.

PRUDENCI BERTRANA

◆ ◆ ◆

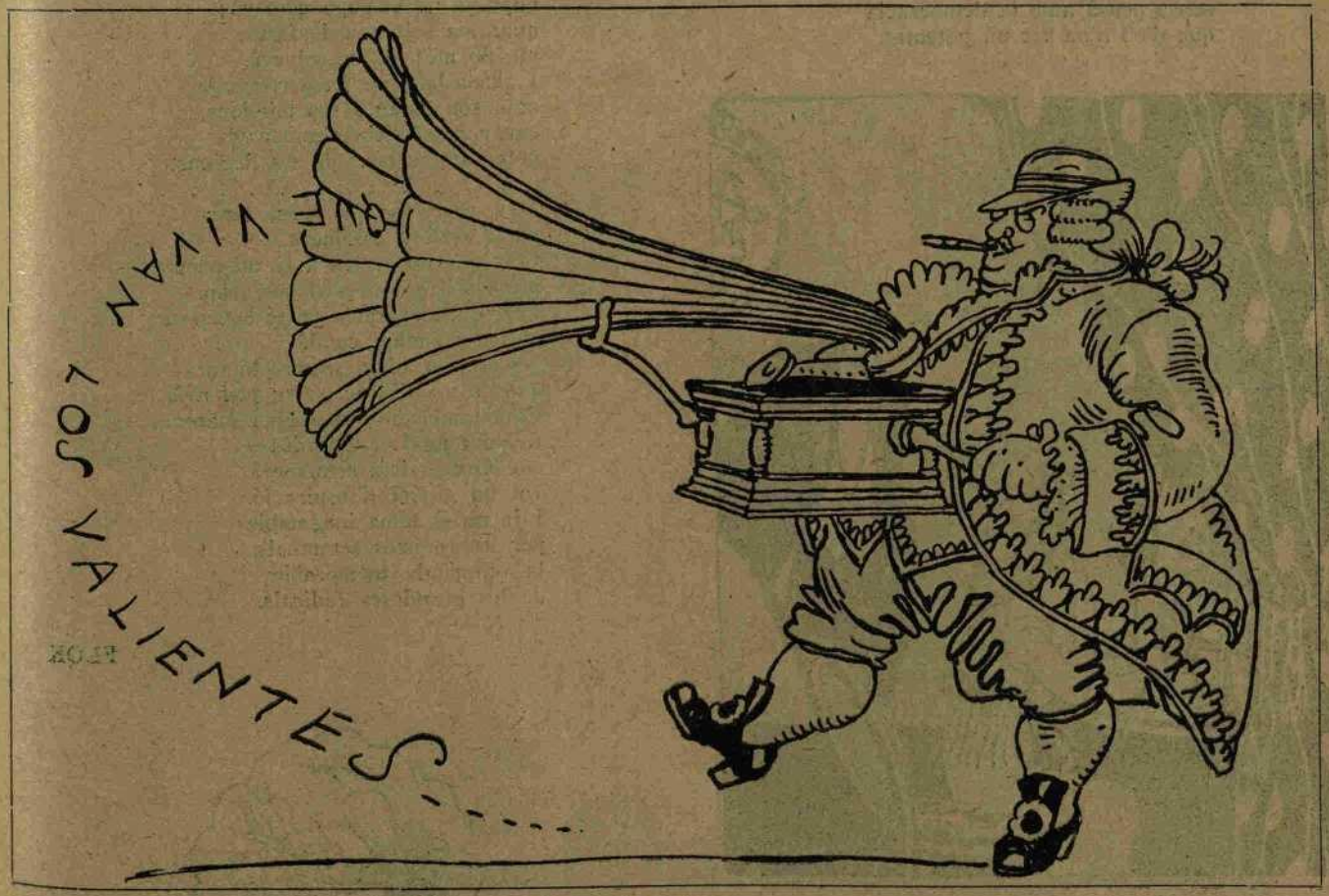
FAULA

—Mi senyor,—el majordorm
li deia al Baró un cert dia.
—Mireu que'ls vostres criats
van quedant sense camisa
—Digueu als bons masovers
que plantin lli, desseguida,
que's preparin a filar
les dones de les masies
que'ls teixidors del castell
teixirant quan filat sía
i ja's cercaràn després
cusidores a la vila
Digueu als meus servidors
que, per mí, tindràn camisa.
—I anant-se'n el majordorm
diu tot baix—¿Quan serà el dia?

—

Com el Baró, fa'l Govern
d'aquesta Espanya infelissa:
quan veu que'ns morím de fam
pensa en sembrar la cullita

A. V.

El pervindre d'en Lerroux
quan aquí vagin mal dades
i no es puga aixoplugar
al districte de *Posadas*.

¡Sense tema!

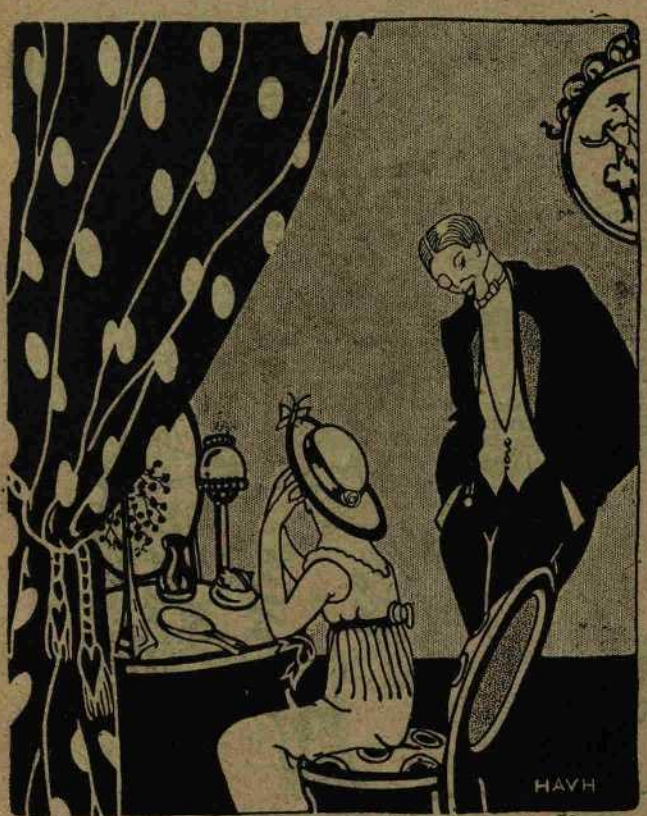
Ès una còsa que esparvera
teni d'escriure, amb pèu forçat,
una revista riolera
de la setmana que ha finat.
Perquè, ¿què passa a Barcelona
que tinga gracia de debò?
¿I, quins succés, quina persona
pod inspirar al glosadô?
Parlar d'en Pich ja no té gracia,
perquè ara viu atrafegat,
sense pensâ amb la democracia
que d'ell n'ha fet un potentat.

Parlar d'en Mir, el policía,
com li va dir l'insigne Puig,
fóra una grossa tontería,
perque ara en Mir, és un rebuig.
Parlar del gran Emiliano
i el séu posat conqueridô,
enlairaría an aqueix mano
fent-li un cartell que Déu n'hi dô.
Els dos Ulleds són gent menuda
per a ficar-se en lo que fan:
el gran Giner està de muda,
i ja no és rè a la Casa Gran.
La faramalla leurroxista
se va aprimant continuament;
i ara ja es trova a cap de llista
la medudencia d'en Callén.
¡Oh temps gloriosos de la noria;
temps de discursos colossals,
en que enlairavau la victoria
per les meriendes fraternals!
¡Com han fugit! ¡Com endebades
ara us remembra el gran capdill,
quan veu ses glories esfumades,
i el séu partit en greu perill!
Ell, no més ell, encara sura;
ell, no més ell, serva el braô;
¡que té la closca bastant dura
el vostre gran emperadô!
Quan el partit veigi per terra,
quan ja no el puga çomanâ;
quan sia sols una desferra,
ell, no més ell, se salvarà.
I allà a la cort, fet personatge,
amb son palau i sos mil·lions,
encar rebrà feude-homenatge
dels darrers bèns de ses llegions.

. . . . . .

Mes, ara veig que sense tema
va la *revista* caminant.
Cert que no arriva a sê un poema,
prò els llegidors s'en passaràn.
Cert que de gracia en té ben poca;
mes diu l'adagi català
—i un bon adagi sempre hi toca—
que *on no n'hi ha no en pod rajâ.*
Com també ho veu d'eixa manera,
fa punt final el glosadô:
que una revista setmanera
vol un xiquet d'inspiració.
I ja no és tema inagotable
per les revistes setmanals,
la olimpiada memorable
de les grandeses radicals.

FLOK

AL QUARTO DE LA DAMA

—Ara si que puc proclamar per tot arreu que vosté per a fer goig es pinta sola.

TEATRES

Comencem per allà on haviem d'haver acabat la setmana passada. Per en Plana, que per nosaltres es més *llano,* i al mateix temps donarem una satisfacció a l'Artis petit que bé s'ho mereix.

Fem historia.

Aquest Artís (Avelí) va escriure una comedia que l'anomenà *La llum dels ulls,* però com que per ara això del teatre català es solsament una cosa imaginaria al xicot no li va quedar altre remei que fer el que feien nostres autors consagrats quan en teníem de teatre català, i és traduir-la al idioma de don Clodoaldo. Va cercar traductor i cap li va fer pessa, i pensant, molt ben pensat, que *si vols estar ben servit, feste tu mateix el llit,* ell ¿què fa? doncs va fer-se el llit, que ès com si diguessim la traducció.

I vetaquí que fa pocs díes va estrenar-se al Romea *La luz de los ojos* que son els dos actes de que hem tingut el gust de parlar. I creguin que està bé la comedia d'aquest xicot, i del nostre parè va ser l'auditori qui va aplaudir-la i festejar-la justament.

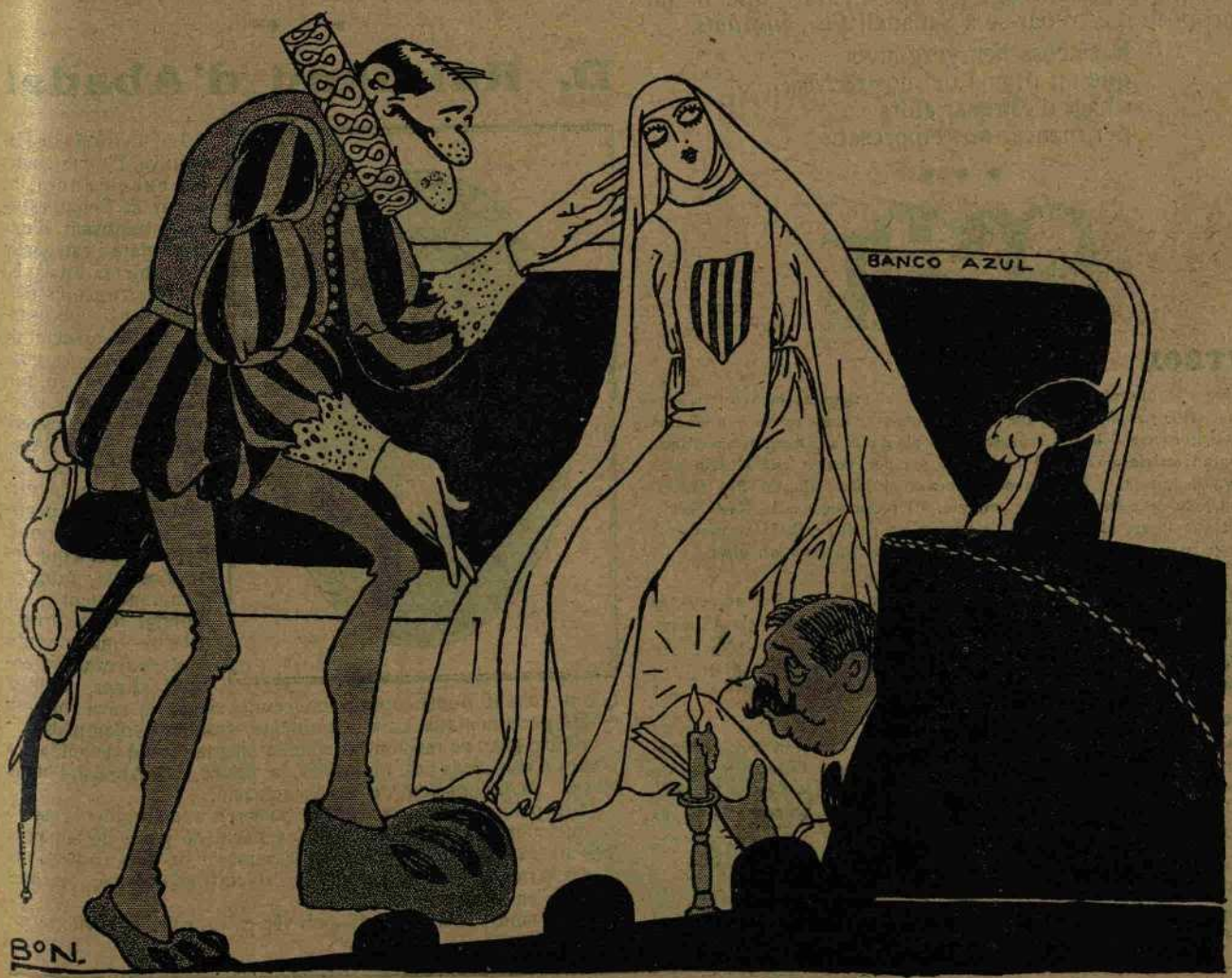
Ja que som al Romea, fem constar un altre èxit: *Cuando la luna ríe,* un acte de l'Amichatis, que fou estrenat en la funció a benefici del graciós Emili Díaz (cognom que'ns fa pensar en que a Barcelona hi ha més Díaz... que llongonisses).

***

La leona de Castilla, d'en Villaespesa, posada al Novetats per la familia Guerrero, assolí bona execució i millor èxit; lo propi li va sucsuhir a un drama del germà d'en Marquina *cadet,* que se'n diu: *Las flores de Aragón.*

***

UN TENORIO MODERN

Romanones.—Reposa aquí, y un momento
olvida tu áspero acento
y olvida tu autonomía.

El noi de LA PIULA va fer-se un tip de riure veient representar tres sainets d'en Vilanova al *Pompeia*. Era l'última funció de la serie que'ns ha brindrat el *Foment del Teatre Català*. ¡Això si que son comedies! *L'ase de l'hortolá, A casa l'Alcalde* i *¡Quí compra maduixes!* En elles les dues Baró van tallar el bacallà, essent molt ben secundades per en Galcerán, l'Aymerich, Capdevila, Guixer i altres de *cuyo nombre no quiero acordarme*.

Una encaixada de mà an en Rucarol per la decoració de *¡Quí compra maduixes!*

***

A l'*Excelcior*, a càrrec d'en Bové,—que es un actor *bò* que ho fa *bé*—s'hi ha representat *El ferrer de tall*, d'en Pitarra, essent cridat a escena son autor!

***

Al Centre Autonomista de D. del C. i de la I. s'han posat en escena les obres *El cor del poble* i *Gent d'ara*, guanyant-s'hi una ovació els interprets i l'Iglesias.

***

I ara que parlem de l'Iglesias. Sembla que hi ha el propòsit d'estrenar-se a Sabadell *Els emigrants*.

Ja es cosa ben vergonyosa
que un drama del nostre *Nasi*
s'hagi d'estrenar afora
per mancar-nos empresaris.

◆ ◆ ◆

FUTBOL

L'altre dijous al camp del "Barcelona" hi organitzà la *Sra. Quimeta* una mena de *parodia* de lo que passa als *nostres* quan se les han d'haver amb els nortenys. Els que representaven als *d'allà* apallissaren als d'aquí, amb gran satisfacció d'en Puntas, que per fer veurer que s'havia pres la cosa de *punta*, a cada moment tocava el *pito*. Ah, en Brú (Lluis) fet un *peça* defensant la seva porteria. El recomanem a la Nació bel·ligerant que tingui alguna porta fronteriça en perill, amb la seguretat de que cap enemic la traspassarà, doncs on ell és, *no pasa un alma*.

***

"L'Inter" i el "Badalona" feia temps que se la duien amenassada i diumenge passat vingué'l cop. Posats al camp del "Barcelona" s'embolicaren de paraules i, com era previst, acabaren amb les *obres*. Aquestes foren una *tunda* solemne que'ls internacionals suministraren als badalonins, de la que segurament en guardaràn un bon record.

La senyora Quimeta en crisi

Passant l'altre dia pel carrer dels Arcs, vaig notar quelcom anormal davant *l'edifici* que ocupa la *Sra. Quimeta (vulgus* Federació). Curiós de saver lo que succeia m'en vaig de dret a la font... o sigui a les oficines del *ministeri*. Aquestes estaven tancades; però, enganxat amb pa mastegat, hi havía a la porta presidencial el següent

"HABISO

"*Se ase sabert que degudo a la mar de disputas cabido ohi entre los componedores de la junta Directiba desta Susiedat a esplotado la crisis en los senos de la misma. Daoi en endelante en cuentas de seis no más saremos que tres. Los tres qemos traido no heran más que unos buscarrasones, no más savian de griticar, como si hellos no ayan trencado nunca ningún plato ni ninguna holla, aunque sabemos de sierto que todo lo asian para enbidia De no poder mencar hellos las serezas. Además sabemos bien bien que para funsionar no les tenimos de menester pues casi bien no asian nadie i port no asert nadie ya somos prou buenos nosotros i como qe haora se a cabado la tenporada todabía nos enredarian con haquello de las medallas hi siendo seis de la directiba no las pudriamos comprart tan buenas pues oih con el lebantamiento de las susistencias los "platayoros" quien más qien menos qieren ganarse La bida.*

...Lo que pongamos en conosimiento de todos los footballeros por sidecaso no lo savian.

...Barselona, mahio de 1.000916.

la JUNTA".

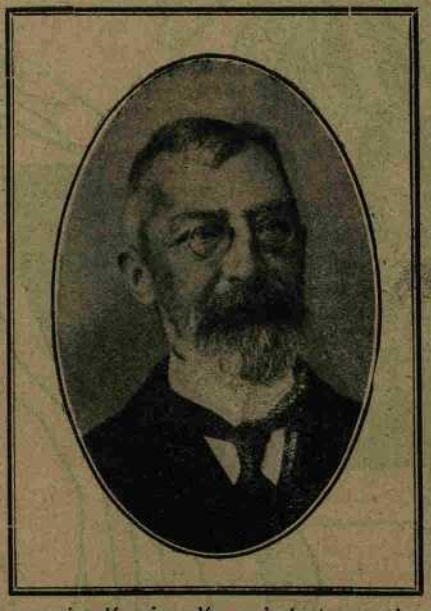
Com es pot veurer, l'idioma oficial de la Federació *Catalana* "encara" és el *castellà*. Per lo demés,

em sembla a mi que això d'aquesta *junta*
al cap d'avall té d'acabar amb punta;
puig ni els tres que n'han sortit
ni aquest tres que hi han quedat
mai han fet res de profit,
ni tampoc s'ho han proposat.
I això s'ha d'acabar — s'ha de girar la truita;
per quant arrivi el cas — aquí està en

CORRECUITA

◆ ◆ ◆

D. Raimond d'Abadal

L'il·lustre fill de Catalunya, l'home auster per excel·lencia, ha parlat al Senat espanyol exposant d'una faisó clara i categórica el problema català. Ni les interrupcions dels polítics a la vella usança, ni l'atmósfera de hostilitat que es congriá a son entorn, pogueren torbar la serenitat de son esperit superior. Sabía l'Abadal que darrera d'ell hi había la terra catalana en plena expectació; que tot un poble freturava per a que sos desitjos de progrés, d'engrandiment i de llibertat focin pregonats als quatre vents. Això l'encoratjava enfront d'una moltitut que ni volía ni podía capir la trascendencia de la seva formosa oració parlamentaria, en uns moments veraments solemnials.

¡Quan gran va resultar en aquella magna reunió de mitjanies plenes d'atavismes i de prejudicis, la figura de l'Abadal, l'home sincer i lleal, conscient de la seva actuació!

Les paraules del gran patrici causaren una pregona sensació de quelcóm desconegut an aquell cenacle de pares de la patria; més aixecà aquí, un sorollós entusiasme, i de tots indrets del nostre terrer caigueren damunt de l'al·leta parlamentari les més efusives enhorabones.

Rebi també la nostra que amb ver entusiasme li enviem amb aqueixes ratlles.

CONSERVES PEDREROL I MIR Són immillorables Provar-les és convèncer-se'n

Pobre gent!...

Els pocs monarquics que queden a Barcelona, estàn enfurismats perquè en Cambó, segons diuen, s'irroga injustament la representació de Catalunya.

¡I tenen raó, pobre gent!... Ells, encara que no'n donguin proves, també son catalans i amics (sic) de les justes reivindicacions que demana Catalunya. No convé fer enfadar an aquests homes tan patriotes; perquè seria una llàstima que en un moment d'indignació és decidissin a clausurar els diversos centres polítics que han establert a Barcelona.

Els socis d'aquestes entitats, que no acostumen a ser massa grans, perquè no's noti la poca concurrencia, son extraordinariament pintorescos.

S'anomenen homens d'ordre, i tenen la sagrada missió, com les antigues vestals, de procurar que no s'apagui el foc de la patria.

Llegeixen el *Brusi*, tot prenent xacolata, i com son bons espanyots i amics de mantenir l'amistat sagrada, parlen en castellà de Sant Gervasi

Son ventruts com una gerra, i caminen amb una gran greutat, com volguent dir als pacífics vianants que encuriosits se'ls miren, que son homes d'ordre, puntals de la patria i genuins representants de l'espanyolisme més extremat.

Quan no saben que fer, se reuneixen en llurs placids casinets, on hi regna la pau deprinent dels cementeris.

Ceremoniosament i, amb una gran serietat, com sacerdots d'un culte misteriós, fan junta i diuen mal de la Lliga, i malparlen d'en Cambó. A la saleta, on se reuneixen, hi ha retrats de polítics amb autógrafis encomiastics, i uns quants exemplars dels diaris més *sesudos* de la Cort.

Quan saben que arriva un personatge de Madrid, es posen els guarniments nous, i van humilment a donar-lhi la ben vinguda. Si el personatge es d'altura, endomasen els balcons i fan onejar la bandera espanyola.

Estimen molt Catalunya, però els veureu sols assistir als teatres on s'hi representa en castellà, i no'ls trovarèu mai en una festa catalana.

Coneixen els escriptors castellans, i no han llegit mai una obra dels nostres.

Catalunya no ha d'agraïr res an aquesta gent, perquè mai han fet un sacrifici per ella.

Son homes sense personalitat ni ideals.

La seva déria es dir mal de Catalunya, perquè saben que la gent de Madrid sols favoreix an els que renegan de la seva terra i s'entreguen sumisos als polítics centralistes que voldrien endogalar-nos més i més.

FIBLÓ

Concerts

L' "Associació de Música da camera", en sab un niu d'organitzar concerts. Lo mateix que l'altra societat *secreta* que's fundà per a retre homenatge a la bona música, sols permet l'entrada an els seus socis.

Amb aquest procediment logren que no hi assisteixin els entusiastes de les operetes vieneses i dels couplets insubstancials, que durant l'execució de les obres dels grans mestres parlen amb veu alta com si es trovessin al cine.

El nostre públic sols acudeix als concerts quan una nutrida orquestra interpreta obres llampants, o un divo sentimental fa equilibris amb la veu; i no capeix que un sol artista pugui arrivar a interessar un auditori nombrós.

Per ço l'esmentada Associació, realitza una obra eminentment educadora; estimula els artistes catalans i vulgaritza la bona música.

En el concert celebrat darrerament al *Palau de la música catalana*, el mestre Gibert, posà de relleu les seves dots excepcionals, i demostrà que's un organista eminent. Llàstima que sia tan modest i no's decideixi a donar un concert exclusivament d'orgue, fent-nos coneixer les moltes composicions escrites per aquest meravellós instrument, que encara desconeixem.

El Preludi i fuga en do menor d'en Bach, el diguè d'una manera insuperable.

També obtingué un triomf esclatant el jove violinista, Joan Masiá. Sense valer-se d'efectismes enlluernadors, ni d'un mecanisme extraordinari, que tan impresiona al públic *bon enfant*, fou justament aplaudit i celebrat.

En la Chacona de Bach, que per cert la digué magistralment, s'acreditá de gran violinista.

El jove pianista Garganta, l'acompanyà molt discretament.

BEMOL

UN HOME DE PEGA

— Té, anava a penjar-me per acabar d'un cop i... m'he mareijat...

Llibres, llibrets i llibrots

MINERVA —*Col·lecció popular dels coneixements indispensables, editada pel Consell de Pedagogia de la Diputació de Barcelona.*

En veritat han tingut una bona pensada els senyors del *Consell d'Investigació* posant a l'alcans de totes les bosses uns llibrets altament instructius i de vulgarització literaria, científica, filosòfica, etc. La vida atrafegada de nostra classe mitja i de les classes obreres, no els deixa temps per a instruir-se amb llibres grossos i complexes I no obstant, tenen abdúes classes, el jovent de les mateixes sobre tot, un ver afany de culturar-se, de saber quelcom de totes les coses relacionades amb la vida.

Per això, els quaderns de la Biblioteca Minerva s'en van dels dits en les llibreríes i kioscos, tant que amb tot i esser nombroses les edicions fetes dels tres primers volums i haver-hi molts pocs díes que s'han posat a la venda, comencen ja a escassejar.

Heus aquí els títols d'aqueixos primers volums.

Oceanografía; per en Josep Maluquer, ingenyer i secretari de la Junta Municipal de ciencies naturals de Barcelona.

Resum de Geografía d'Europa; pel Dr. Joan Palau i Vera, excel·lent pedagog.

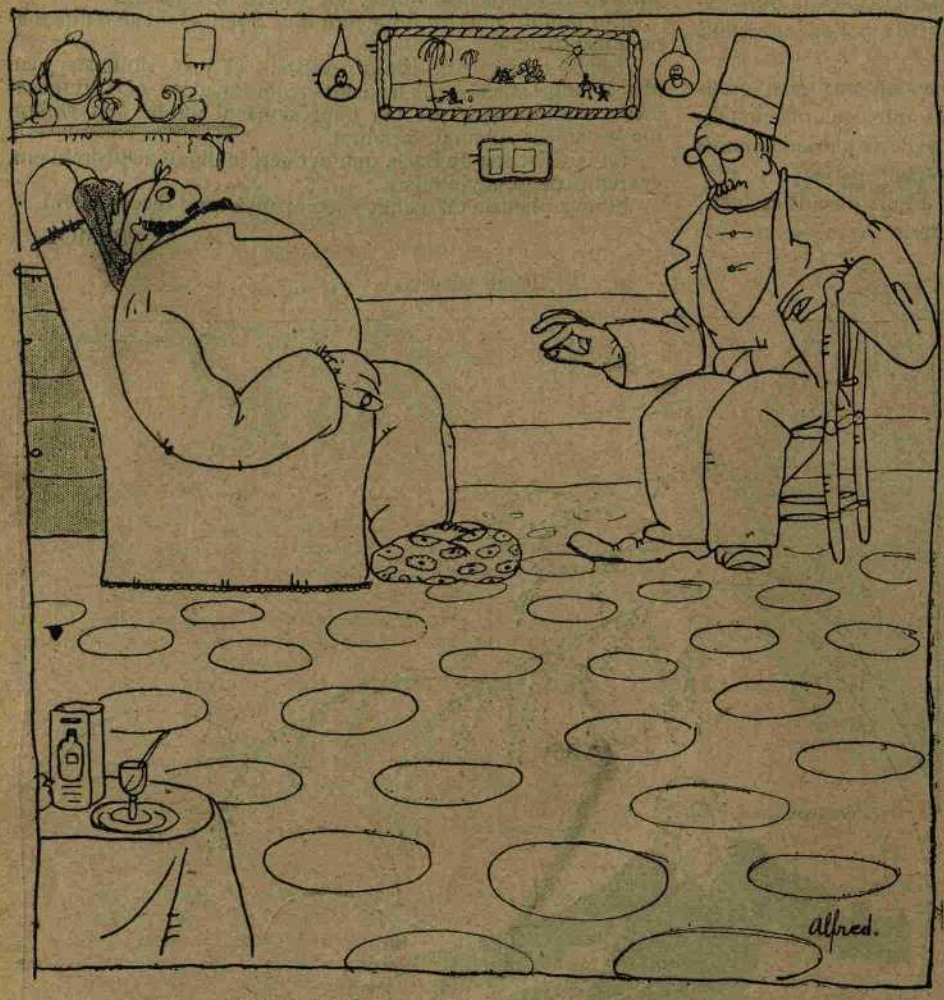
Nocions de Liturgía cristiana; per mossen Josep Tarré, Prévere.

An aqueixos volums en seguiràn d'altres que tractaràn d'arqueología, botànica, electricitat, pintura, música, física, escultura, etc., etc.

¡Apa, jovent! Ha arrivat l'hora de culturar-se bé i amb pocs diners, doncs un volum d'aqueixa selecta col·lecció *Minerva*, sols costa 35 cèntims!

***

VISITA DE METGE

— Jo crec, doctor, que això'm vé d'un disgut que vaig pendre ahir després d'esmorsar el xacolata.
— ¿I perquè ho feia, home? Ja li tinc dit que després del xacolata no pot pendre res més.

PROSES D'AMOR I DE PIETAT; per Ramón Suriñach Sentíes. Col·lecció de l'*Il·lustració Catalana*.

Si vos plau entendrir-vos endinsant-vos en les petites penes del pròxim, i fruir les dolceses de la petita poesía cotidiana, llegiu aqueix nou llibre d'en Suriñanch. Vé a esser com un breviari del dolor, calcat damunt les realitats de la vida amb un sinceritat comprenedora.

Son verament proses viscudes aqueixes proses; viscudes i sentides fondament per un temperament exquisit que ho veu tot, ho capeix tot, i ho sent tot, i que damunt de les menudes miseries humanes, i les nimies revoltes individuals mortes al neixer, hi posa un vel de pietat... Perquè l'autor vol que el seu llibre sía una guía de consols pels que pateixen: un Kempis mondà que trega de les tristures de la vida el consol que per a sofrir-les se fa necessari

Després d'haver llegit *Proses d'amor i de Pietat* me sembla que en Suriñach s'ha posat sotana: una sotana llarga, immensa, que voleia darrera d'ell mansament, i quin ròssec va esqueixant a troços, per a tapar totes les estridencies, totes les deformitats, totes les petites nafres de la nostra societat.

I sí que'n porta de sotana, en Suriñach: ¡no en té de portar! si es un sacerdot de l'esperit, que parla en prosa florida de les coses mes amargues.

¡Ah; mossèn Suriñach! Sempre em donèu a tastar saborosos entremesos espirituals. ¿Per quín día esperèu servir-nos un plat

BALNEARI SOLER
CALDES DE MALAVELLA-Confort modern
Cura de les malaltíes del ventrell, fetge, diabetes, reuma
AIGUA VICHY - - Font CATALUNYA - - Excel·lent aigua de taula. Sens rival

fort, el vostre plat fort que ja tant temps estem esperant?

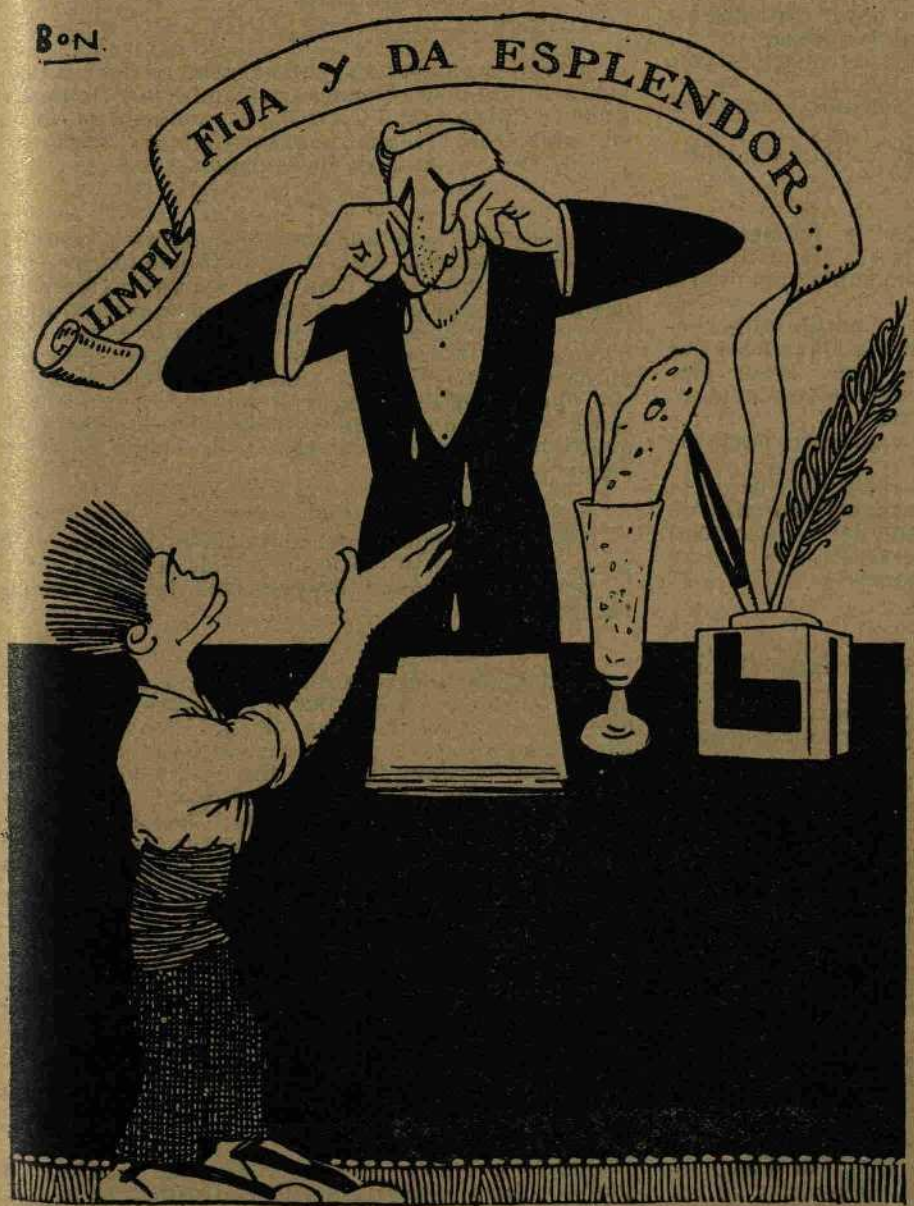
Aquell día caldrà que vos tragueu la sotana: aquell día vos volem vèurer de frac i corbata blanca amb una gardenia al trau, rient estrepitosament de les marfugues de la vida

I brindarem amb vós pels homens forts: pels que lluiten i triomfen en mig dels caiguts, dels nafrats, dels pusilànims, dels inútils i dels mal-feiners.

La vostra prosa no serà llavors de pietat ni d'amor: si no una prosa heroica, punyenta, avassalladora. Kempis hauría devitgut en vós un cantaire de la vida, un Rudyard Kipling!

MIK.

EN LA PRESIDENCIA DE L'ACADEMIA

— ¿Qué plora, don *Antonio*?
— No; és que se m'ha ficat una *Brousse* a l'ull.

ESPETECS

El paper del senyor Mir i Miró a la Mancomunitat Catalana, cada día és més ridicol. No mes fa riure.

Tothom ho veu que fa comedia, que no sent res del que diu, que es persona manada.!

Lo unic que consegueix es donar nous triomfs a la causa de Catalunya.

Si no existís, l'hauríem d'inventar.

¡Pobre Mir i Miró, convertit a les seves velleses, en reclam de diari i en anunci vivent!

Encare'l veurem per la Rambla amb un *Progreso* al'esquena i un al pit, pregonant la radicalería lerrouxista.

Les darreres sessións de la Mancomunitat, veritable plebiscit del sentiment autonomista de Catalunya, les devem an en Mir i Miró.

Agrahits.,. i que hi torni, però si pot esser que no parli tant.

Se cobra massa cars els favors que fa als diputats de la Mancomunitat de Catalunya.

El senyor Sandiumenge, are, com fa dies el senyor Baró de Romañá, aixís amb ñ – han confiat els seus entusiasmes espanyolistes a uns telegrames de 1'50 – telegrames de matinada – felicitant a tots els datistes que combaten als regionalistes.

El senyor Sandiumenge pot oferir als polítics de Madrid, les seves *planxes* electorals L'etern candidat que mai pot veure'l seu nom per les cantonades, podría servir als seus amics datistes, d'acort amb el senyor Collaso, tota la seva gestió en el perioed electoral darrer, com el Sr Baró de Romañá, els seus vots de Tarragona

Però a Madrid arribaran a no fer-ne cap cas—ja'n fan poc—de aquets seus correligionaris catalans plens d'odi i de despit contra'ls que'ls hem arrabassat la falsa representació de Catalunya, que amb ells no sab més que fer tonteríes i papers baixos per avant-sales i palaus de Madrid.

El senyor Bergamín, que va parlar influit pels Sagniers i els Sandiumenges ja deu haver-se arrepentit de creure'ls.

Un alt personatge deia un día en el saló de Conferencies del

Camisería Sans — BOQUERIA, 32 — Especialitat en camises a mida

Congrès—Yo no temo a mis enemigos políticos de Cataluña, sino a mis amigos —

I tenía raó La tasca de deslliuració catalana, som tres a fer la: els nacionalistes, els comités polítics dels partits madrilenys i els Governs

El Progreso, que no es l'orgue oficial del partit, com ha declarat el senyor Ulled, ja no sab com fer-ho per a insultar als regionalistes i presentar-los com uns *viles separatistas* com, *enemigos desalmados de España*.

Ha arribat al comble, però sense profit per l'Administració. Tothom s'en riu de les etzegallades patrioteres dels amics i denunciadors d'en Ferrer, dels amics i vescantadors d'en Pere Corominas.

La comèdia que fan es tant poca solta, que ni excita als qui encare creuen que no hi pot haver patria sense unitat, ni indigna als que va dirigida la campanya.

Tothom sab quina es la *patria* dels lerrouxistes i com els indigna l'anar-la perdent.

Son com oradors cridaires que parlessin en un miting de sorts.

Ja's cansaràn de cridar, com van cansant-se de dejunar.

El Doctor Queraltó, el dels ¡10,000! ha fet un miting per a saludar a Barcelona, al tornar a la ciutat després d'esser perdonat pels que'l feren comdemnar per injuria i calumnia.

Després de parlar dugues hores—i més de mitja contra el verbalisme—va volguer cantar la Marsellesa i va fer tres o quatre galls El públic va riure i desde diferents indrets varen sortir veus estrafent altres animals.

Hi ha coses qu'han de acabar aixís.

El Doctor Queraltó, que tant ha gallejat, havía de acabar fent un gall...

L'historia antiga de Grecia, ens parla molt bé de la famosa retirada dels dèu mil, més are, els *dèu mil* d'en Queraltó, còm parlarán de la retirada del seu capitost?

Crec que el Doctor Queraltó
després de fer molts bunyols
n'ha fet are un de pitxó.

El Sr. Bergamín va fer riure al Senat contant el conte dels dos ous i el matemàtic.

Nosaltres volem contar li al exministre datista un conte també d'ous. Aproposit dels polítics madrilenys i el país.

Diu que una vegada, un avar li deia a la criada—
—Mira, fes-me un ou per beure i del brou t'en fas unes sopes.
—Si que tindran sustancia,—va respondre la criada.
—No vull, que't queixís de mí: posen-hi dos.

Aixís es legisla a Espanya Quan el país se queixa dels governs, fan posar dos ous a l'aigua què li donen per fer sopes.. si te pa per fer-les.

Diu que en Lerroux, el famós gipi
ha enviat a netejâ.
—Li tira la *roja y gualda*.
—Més li tira el *panamá*.

Sembla que la *entrada* d'en Junoy i d'en Salvatella al partit liberal ha molestatar als Collasso, Fargas i Companyía, què vèuen en perill el mangoneix de les hostes democràtiques barcelonines En Julien el de *La Libertad* nocturna, està també que *trina*.

Què vòlen fer-hi. Are bufen vents d'autonomía, i els trastos vells corren perill de què una ventada s'els emporti

¡Ja sería hora!

El nostre company *Cadmium* ha rebut una amable lletra del pintor Rogeli López, en la qual es dòl de que l'anomeni foraster després de dotse-anys de residir a Barcelona, i haver-se casat amb una catalana.

Dòncs, de la paraula es dòl
la donem per retirada,
i la oferim, si la vol,
una encaixada.

A l'entrar en màquina aqueix nombre de La Piula haurà segurament començat en Cambó la defensa dels drets de Catalunya al Congrés No dubtem pas de que en Cambó com l'Abadal, sabrà parlar *clà i català*.

Qué Déu i Catalunya els ho paguin a tots dos.

Segons ens diuen, una casa de fonógrafos, pensa impresionar discursos *enteros y pronunciados*, per l'imponderable senyor Mir i Miró. Diuen que ho farén perque Espanya conegui la seva càlida i magnífica oratoria, i per a que se sàpiga que el partit radical es entusiasta defensor de l'*integridad* de la patria Alguns maliciosos afirmen que no es aquet l'intent de l'esmentada casa, sinó que's proposa demostrar que hi han oradors que sense saber lo que diuen, poden arribar a parlar tres o quatre hores seguides, abusant de la complacencia dels oients

L'Estapé s'ha desempellegat dels lerrouxistes, i s'ha posat resoltament al costat de la Mancomunitat.

Ja era hora de que l'Estapé deixés de anar amb males companyies ..

Sembla que'ls lerrouxistes estàn decidits a deixar de apoiar a França. En Lerroux si continuen els francesos fent concesions a Catalunya, deixarà d'enviarlos-hi sabates, mules i altres coses—que enviava—amb *mol interés*. I tot, perquè el govern francés ha donat tres mil voluns a l'*Institut d'Estudis catalans!*

Si França els hagués ofert a la «Casa del Pueblo», a l'endemá ja els hauriem vist als encants, perquè regalar un llibre a un lerrouxista, es lo mateix que regalar una pinta a un home calvo.

Llegim en el *Cierо* de diumenge passat:

En unión del señor Foronda llegaron esta mañana en el expreso con objeto de asistir a la corrida a beneficio del Montepio de los Tranvías, un grupo de aristócratas y diputados, entre los que recordamos a los señores marqués de la Valdavia, Sáenz de Quejana, Galvez Cañero y otros».

D'això se'n diu espanyolisme; d'això se'n diu amor a la *fiesta nacional*, uns senyors que venen expressament de Madrid per a assistir a una *corrida de toros* que's dona a Barcelona.

Ben al revés dels nostros dramaturgs catalans, que quan se fa una festa en honor d'en Rusiñol, no hi assis-

ROYAL Restaurant-Fiwe o Cloœ Tea-Tziganes
Banquets - Fiambres - Dolços - Exquisit pa de Viena - Royal

teixen ni en Guimerà ni l'Iglesias; quan la festa es en honor de l'Iglesias, no hi son presents ni en Rusiñol ni en Guimerà, i quan la funció es en honor d'en Guimerà allavors no hi assisteix... ni l'homenatjat.

I està clar que no tenim teatre, si els primers de no anar-hi son els propis autors dramatics

Les esmenes regionalistes

Les dues esmenes que els parlamentaris regionalistes presenten a la resposta de les Corts al missatge de la corona, i que ja coneixen per la prempsa diaria nostres llegidors, estàn cridades a mourer gran esbalot a Madrid

En la una es diu que l'Estat dèu estimular el desenrotllament de la vida municipal i regional donant plenitut de facultats administratives als municipis i a les regions: que fóra covardía desconeixer la trascendencia nacionalista del problema català; que a l'hora de la pau, quan se revisin tots els valors i es liquidin els problemes nacionalistes, no pot restar sense solució el nostre, que cal cercar-li amb el regoneixement oficial de la llengua catalana, i amb la creació d'un poder executiu que reguli la vida interior de Catalunya.

En l'altre esmena, es fa avinenta la necessitat d'escometrer depressa la gran obra d'expansió económica de Espanya; ens manquen els recursos necessaris pera lograr medis de transports, preparació agrícola, industrial i técnica; ens cal resoldrer el problema del crèdit, industrial i agrícol i sobre tot, es d'urgenta necessitat l'establiment de zones franques i bonos d'importació: el govern dèu pendre mides per a salvaguardar la nostra independencia económica si no vol enfonsar el país.

Veurem que hi diràn a les esmenes dels regionalistes catalans aquells impenitents homes de govern i parlamentaris d'ofici. Ténen tan poques ganes d'*esmenar-se!*

Amb tot, els nostres, lluitarán valentment per a incorporar les esmenes a la resposta del reial missatge, perque saben que darrera d'ells hi ha Catalunya, qui, en aqueixos moments, els hi confía la més absoluta representació.

Sous els fills que parlen per la mare.
SURSUM CORDA!

Correspondencia

Kind: Primerament li haig de dir que estic encarregat d'aquesta secció des d'el número passat ino responc de res del que hagi dit el meu antecesor, qui, per si no ho sabia, li haig de dir que's persona de tots respectes. Això que envía avui no va. No paguem res per la col·laboració expontánea. No contestem a cap treball enviat més tard del dilluns. No admetem col·laboració pel *Blec Manelic* per la sencilla raó de que ja tenim fet el de l'any vinent. Queda tot contestat i dormi tranquil.

Quico d'Arenys: No ens convé.

J. Sala: Mercès per ses paraules d'elogi. L'article no és interessant.

Petard: Es més propi de *La Veu* que de nosaltres. En fugirem tant com poguem de la serietat.

P. C. Saló: N'aprofitarem un parell.

Yony Grice: S'ha dit mólt tot això.

P. Ros: N'aprofitarem un.

L. Roura: Anirà.

Un de Sans: Anirà.., al cove.

Germanes P. i C. Pañella: ¿Per què en la festa d'infants i de flors van suprimir una sardana, vol que en protestem? Doncs aquí va la protesta:

Diu la Pepeta Pañella
juntament amb sa germana,
que creu-hen una injusticia
el suprimi una sardana.

Ja ho sent, senyor del nas llarc.

Un piulista: Més tonto vostè de fer-ne cas dels diaris desacreditats. Aquí ningú *ha dejado de formar parte*, com pot veure vostè si és llegidor i admirador nostre. Lo que hi ha és que hem netejat la menjadora ¿comprèn? També hem fet reformes interiors atenent les queixes del públic.

M. Butiña: S'ha perdut el dibuix de que vostè parla. Pot enviar-lo novament, que'l publicarem junt amb el d'avui.

Imprenta Fills de Domingo Casanovas; Ronda de Sant Pau, 67.—Barcelona

Màquines d'escriure

De tots sistemes des de 25 pessetes a 800

Darrers modelos amb 40 % d'economía

Corts Catalanes, 619
(Gran-via)
Barcelona

ROVIRA

Corts Catalanes, 619
(Gran-via)
Barcelona

8 Especialitats per a oficines: Se necessiten agents: Demanin avui mateix catàleg i condicions: Grans beneficis per al revenedor.

La Piula SETMANARI REGIONALISTA AMB NINOTS — SORTIRÁ CADA DIJOUS A LA TARDE
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Bonavia i Duràn - Boqueria, 20.—Barcelona

SUSCRIPCIÓ: Barcelona: Un trimestre 1'50 ptes.—Afora: Id. 2 ptes.—Estranger: Un any, 10 ptes.—Es paga a la bestreta.

JÚPITER «TUNANTE» — ¡Ai, jo't flic! ¡Els llamps me comencen a fer figa!...